



## Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

14 septembrie 2023\*

„Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 – Competență specială în materie contractuală – Articolul 7 punctul 1 litera (b) – Noțiunea de contract de «prestări de servicii» – Rezilierea unui antecontract referitor la încheierea în viitor a unui contract de franciză”

În cauza C-393/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă), prin decizia din 5 mai 2022, primită de Curte la 15 iunie 2022, în procedura

**EXTÉRIA s.r.o.**

împotriva

**Spravime, s.r.o.,**

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din doamna M. L. Arastey Sahún, președintă de cameră, și domnii F. Biltgen (raportor) și J. Passer, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Spravime, s.r.o., de M. Čajka, advokát;
- pentru guvernul ceh, de M. Smolek și J. Vlácil, în calitate de agenți;
- pentru guvernul portughez, de P. Barros da Costa, S. Duarte Afonso și J. Ramos, în calitate de agenți;

\* Limba de procedură: ceha.

– pentru Comisia Europeană, de S. Noë și K. Walkerová, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

### Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2012, L 351, p. 1, denumit în continuare „Regulamentul Bruxelles Ia”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între EXTÉRIA s.r.o., cu sediul în Ostrava (Republica Cehă), pe de o parte, și Spravime, s.r.o., cu sediul în Ivanovice (Republica Slovacă), pe de altă parte, în legătură cu o cerere având ca obiect plata unei penalități contractuale întemeiate pe neexecutarea unui antecontract referitor la încheierea viitoare a unui contract de franciză.

### Cadrul juridic

- 3 Articolul 4 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles Ia are următorul conținut:  
„Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, persoanele domiciliată pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea lor, în fața instanțelor respectivului stat membru.”
- 4 Potrivit articolului 7 punctul 1 din acest regulament:  
„O persoană care are domiciliul pe teritoriul unui stat membru poate fi acționată în justiție într-un alt stat membru:
  1. (a) în materie contractuală, în fața instanțelor de la locul de executare a obligației în cauză;  
(b) în sensul aplicării prezentei dispoziții și în absența vreunei convenții contrare, locul de executare a obligației în cauză este:
    - în cazul vânzării de mărfuri, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile;
    - în cazul prestării de servicii, locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile;
  - (c) în cazul în care nu se aplică litera (b), se aplică litera (a);”.

## Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 5 Reclamanta din litigiul principal, care furnizează servicii de consultanță în domeniul securității și al sănătății la locul de muncă, și pârâta din litigiul principal au încheiat, la 28 iunie 2018, un antecontract referitor la încheierea viitoare a unui contract de franciză (denumit în continuare „antecontractul”) care i-ar permite acesteia din urmă să exploateze și să administreze sucursale în regim de franciză din Slovacia ale reclamantei din litigiul principal. Acest antecontract conținea, pe lângă obligația de a încheia acest contract în viitor, anumite modalități contractuale, precum și angajamentul pârâtei din litigiul principal de a plăti un avans în valoare de 20 400 de euro fără taxa pe valoarea adăugată și, în cazul nerespectării acestei obligații, o penalitate contractuală în cuantum egal cu cel al avansului respectiv (denumită în continuare „penalitatea contractuală”).
- 6 Avansul menționat, care avea ca obiectiv nu numai garantarea obligației menționate, ci și păstrarea confidențialității tuturor informațiilor cuprinse în respectivul antecontract referitoare la conceptul francizei reclamantei din litigiul principal, trebuia plătit în termen de 10 zile de la semnarea aceluiași antecontract. Pe de altă parte, acesta din urmă prevedea posibilitatea de retractare a reclamantei din litigiul principal dacă pârâta din litigiul principal nu îi plătea redevența convenită în termenul prevăzut.
- 7 Antecontractul prevedea aplicarea dreptului ceh, fără să fi fost încheiată nicio convenție atributivă de competență.
- 8 Susținând că pârâta din litigiul principal nu și-a îndeplinit obligația de a plăti avansul în discuție, reclamanta din litigiul principal s-a retras din antecontract și a solicitat plata penalității contractuale.
- 9 În acest scop, ea a inițiat o procedură europeană de somație de plată la Okresní soud v Ostravě (Tribunalul Districtual din Ostrava, Republica Cehă).
- 10 Prin ordonanța din 17 decembrie 2020, această instanță a respins excepția de necompetență a instanțelor cehe invocată de pârâta din litigiul principal și a statuat că era competentă să soluționeze litigiul în cauză în temeiul articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles Ia, din moment ce acest litigiu avea ca obiect executarea unei obligații, în sensul acestei dispoziții, și anume obligația de plată a penalității contractuale, care trebuia executată la locul sediului social al reclamantei din litigiul principal.
- 11 În cadrul apelului formulat împotriva acestei ordonanțe, pârâta din litigiul principal a invocat competența instanțelor slovace, pentru motivul că obligația garantată de această penalitate contractuală, care își avea, desigur, originea în antecontract, era totuși legată de locul de producție și de livrare a mărfurilor în cadrul contractului de franciză care urma să fie încheiat.
- 12 Printr-o ordonanță din 16 februarie 2021, Krajský soud v Ostravě (Curtea Regională din Ostrava, Republica Cehă), în calitate de instanță de apel, a confirmat hotărârea primei instanțe, considerând că acțiunea avea ca obiect dreptul la plata penalității contractuale ca urmare a nerespectării de către pârâta din litigiul principal a termenilor antecontractului și, prin urmare, nu avea legătură cu producerea sau cu livrarea de mărfuri, astfel încât articolul 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul Bruxelles Ia nu se aplica. În consecință, competența jurisdicțională ar trebui stabilită în conformitate cu articolul 7 punctul 1 litera (a) din acest regulament, în temeiul căruia este competentă instanța de la locul executării obligației care formează obiectul cererii, acest loc trebuind să fie determinat potrivit dreptului instanței sesizate, în speță dreptul ceh.

- 13 Pârâta din litigiul principal a formulat recurs împotriva acestei ordonanțe la Nejvyšší soud (Curtea Supremă, Republica Cehă), instanța de trimitere, afirmând că natura dreptului la plata penalității contractuale nu a fost corect apreciată.
- 14 Făcând trimitere la jurisprudența constantă a Curții referitoare la interpretarea noțiunii de „materie contractuală” (Hotărârea din 17 iunie 1992, Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, punctul 15, și Hotărârea din 15 iunie 2017, Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, punctul 30), această instanță concluzionează că litigiul cu care este sesizată, referitor la dreptul la plata penalității contractuale, își are originea în antecontract, astfel încât acest litigiu se încadrează în noțiunea de „materie contractuală”, în sensul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles Ia.
- 15 Dat fiind că, potrivit instanței menționate, acest drept nu este legat de producerea sau de livrarea de mărfuri, aplicarea acestui articol 7 punctul 1 litera (b) prima liniuță ar trebui înlăturată de la bun început.
- 16 Prin urmare, ar trebui să se aprecieze dacă nu este vorba despre un drept referitor la o „prestare de servicii”, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță menționat.
- 17 Instanța de trimitere arată că, în vederea stabilirii instanței competente la nivel internațional, pot fi avute în vedere două soluții, respectiv una ar fi calificarea antecontractului drept contract autonom, iar cealaltă ar consta în determinarea naturii drepturilor care rezultă din antecontract în funcție de natura contractului care urmează să fie încheiat.
- 18 Având în vedere jurisprudența Curții, simpla încheiere a unui antecontract nu ar constitui o prestare de servicii, astfel cum este definită în mod autonom în dreptul Uniunii ca fiind un contract care presupune exercitarea unei activități prin intermediul unor acte pozitive, în beneficiul unei alte persoane, în schimbul unei remunerații (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257; Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, precum și Hotărârea din 25 martie 2021, Obala i lučice, C-307/19, EU:C:2021:236), astfel încât Nejvyšší soud (Curtea Supremă) tinde să concluzioneze că acest antecontract nu intră sub incidența articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul Bruxelles Ia.
- 19 În consecință, în conformitate cu acest articol 7 punctul 1 litera (c), potrivit căruia articolul 7 punctul 1 litera (a) se aplică în cazul în care nu se aplică același articol 7 punctul 1 litera (b), instanța competentă ar trebui să fie stabilită în funcție de locul de executare a obligației în cauză.
- 20 În măsura în care Curtea nu ar fi abordat încă în mod expres problema dacă un *pactum de contrahendo* poate fi calificat drept „contract de servicii”, ar exista o îndoială rezonabilă cu privire la interpretarea corectă a articolului 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul Bruxelles Ia.
- 21 În aceste condiții Nejvyšší soud (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 7 punctul 1 litera (b) din [Regulamentul Bruxelles Ia] trebuie interpretat în sensul că noțiunea «contract de prestări de servicii» include și un antecontract (*pactum de contrahendo*) în temeiul căruia părțile s-au angajat să încheie un contract viitor, care urmează să fie un contract de prestări de servicii în sensul acestei dispoziții?”

### **Cu privire la întrebarea preliminară**

- 22 Prin intermediul întrebării adresate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul Bruxelles Ia trebuie interpretat în sensul că un antecontract privind încheierea în viitor a unui contract de franciză care prevede o obligație de plată a unei penalități contractuale întemeiate pe neexecutarea acestui antecontract, obligație contractuală a cărei încălcare este temeiul unei cereri în justiție, intră în sfera noțiunii de contract de „prestare de servicii”, în sensul acestei dispoziții.
- 23 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, în măsura în care Regulamentul Bruxelles Ia a abrogat și a înlocuit Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 03, p. 74), care a înlocuit Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32), interpretarea dată de Curte Regulamentului nr. 44/2001 este valabilă și pentru Regulamentul Bruxelles Ia atunci când dispozițiile acestor instrumente ale dreptului Uniunii pot fi calificate ca fiind echivalente. Aceasta este în special situația articolului 5 punctul 1 din Regulamentul nr. 44/2001 și a articolului 7 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles Ia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 mai 2019, Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, punctele 19 și 20, precum și jurisprudența citată).
- 24 În ceea ce privește articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul Bruxelles Ia, trebuie să se constate că modul de redactare a acestei dispoziții nu permite, în sine, să se răspundă la întrebarea adresată, din moment ce dispoziția menționată nu definește noțiunea de contract de prestare de servicii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punctul 19).
- 25 Conform unei jurisprudențe constante, termenii „materie contractuală” și „prestare de servicii”, prevăzuți la articolul 7 punctul 1 litera (a) și, respectiv, la articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul Bruxelles Ia, trebuie interpretați în mod autonom, prin referire în principal la sistemul și la obiectivele acestui regulament, pentru a se asigura aplicarea sa uniformă în toate statele membre. În consecință, aceste noțiuni nu pot fi înțelese în sensul că ar face trimitere la calificarea pe care legea națională aplicabilă o dă raportului juridic în discuție în fața instanței naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 19 și jurisprudența citată).
- 26 În această privință, trebuie amintit că Regulamentul Bruxelles Ia vizează să unifice normele referitoare la conflictele de competență în materie civilă și comercială prin norme de competență care să prezinte un mare grad de previzibilitate și urmărește astfel un obiectiv de securitate juridică care constă în consolidarea protecției juridice a persoanelor stabilite în Uniunea Europeană, permițând atât reclamantului să identifice cu ușurință instanța pe care o poate sesiza, cât și pârâtului să prevadă în mod rezonabil instanța în fața căreia poate fi acționat în justiție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 16 și jurisprudența citată).
- 27 Pe de altă parte, reiese din jurisprudență că sistemul atribuirii de competențe comune prevăzute în capitolul II din Regulamentul Bruxelles Ia se întemeiază pe norma generală enunțată la articolul 4 alineatul (1) din acesta, potrivit căreia persoanele domiciliat pe teritoriul unui stat membru sunt acționate în justiție, indiferent de naționalitatea părților, în fața instanțelor aceluși stat. Numai prin derogare de la această normă generală de competență a instanțelor de la domiciliul pârâtului,

- capitolul II secțiunea 2 din acest regulament prevede un anumit număr de norme de competență speciale, printre care figurează cea enunțată la articolul 7 punctul 1 din regulamentul menționat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 17 și jurisprudența citată).
- 28 În acest context, trebuie amintit că normele de competență speciale prevăzute de Regulamentul Bruxelles Ia sunt de strictă interpretare și nu permit o interpretare care să depășească ipotezele preconizate în mod explicit de acest regulament (Hotărârea din 8 mai 2019, Kerr, C-25/18, EU:C:2019:376, punctul 22 și jurisprudența citată).
- 29 Norma de competență specială în materie contractuală prevăzută la articolul 7 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles Ia răspunde unui obiectiv de proximitate și este motivată de existența unei legături strânse între contractul vizat și instanța chemată să se pronunțe asupra acestuia. Astfel, norma generală de competență a instanțelor de la domiciliul pârâtului, menționată la punctul 27 din prezenta hotărâre, este completată de această normă de competență specială în materie contractuală, în temeiul căreia pârâtul poate fi de asemenea acționat în justiție în fața instanței de la locul în care obligația care formează obiectul cererii a fost sau urmează a fi executată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punctele 24 și 25).
- 30 În ceea ce privește locul de executare a obligațiilor contractuale care decurg dintr-un contract de prestare de servicii, articolul 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul Bruxelles Ia definește, în mod autonom, factorul de legătură cu acest contract ca fiind locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului respectiv, serviciile au fost sau ar fi trebuit să fie prestate, pentru a consolida obiectivele de unificare și de previzibilitate a normelor de competență judiciară și, prin urmare, de securitate juridică. Acest factor de legătură autonom are vocația de a se aplica în privința tuturor cererilor întemeiate pe același contract de vânzare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punctele 26 și 27, precum și Hotărârea din 11 martie 2010, Wood Floor Solutions Andreas Domberger, C-19/09, EU:C:2010:137, punctul 23).
- 31 În lumina acestor considerații trebuie să se stabilească dacă o obligație de plată a unei penalități contractuale ca urmare a neexecutării unui antecontract precum cea în discuție în litigiul principal intră în sfera noțiunii de „prestare de servicii”, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul Bruxelles Ia.
- 32 Mai întâi, trebuie constatat că obligațiile care leagă părțile și care decurg din termenii unui antecontract precum cel în discuție în litigiul principal intră în sfera noțiunii de „materie contractuală”, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles Ia.
- 33 În continuare, deși articolul 7 punctul 1 litera (a) din Regulamentul Bruxelles Ia determină competența judiciară în materie contractuală în raport cu locul de executare a obligației care formează obiectul cererii, acest articol 7, la punctul 1 litera (b), reține, în ceea ce privește vânzarea de mărfuri și prestarea de servicii, factori de legătură speciali, stabilind acest loc de executare la locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie livrate mărfurile și, respectiv, la locul dintr-un stat membru unde, în temeiul contractului, au fost sau ar fi trebuit să fie prestate serviciile.

- 34 În ceea ce privește în special calificarea drept „contract de prestare de servicii”, reiese din jurisprudență că noțiunea „servicii”, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță menționat, presupune cel puțin ca partea care le prestează să efectueze o activitate determinată în schimbul unei remunerații (a se vedea în special Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punctul 29, precum și Hotărârea din 15 iunie 2017, Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, punctul 35).
- 35 În ceea ce privește primul factor care figurează în această definiție, și anume existența unei activități, din jurisprudența Curții reiese că el impune îndeplinirea unor acte pozitive, cu excluderea unor simple abțineri. În această privință, în ceea ce privește un contract având ca obiect distribuirea produselor uneia dintre părți de către cealaltă parte, Curtea a statuat că acest factor corespunde prestației caracteristice furnizate de partea care, asigurând o astfel de distribuție, participă la dezvoltarea difuzării produselor în cauză (a se vedea în special Hotărârea din 19 decembrie 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, punctul 38, și Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 38).
- 36 În ceea ce privește al doilea factor, și anume cel al remunerației acordate în schimbul unei activități, trebuie subliniat că acesta nu poate fi înțeles în sensul strict al plății unei sume de bani, faptul de a beneficia de un ansamblu de avantaje reprezentând o valoare economică ce poate fi considerată a constitui o remunerație (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2013, Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, punctul 39, și Hotărârea din 14 iulie 2016, Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, punctul 40).
- 37 Or, dacă obiectul contractului de franciză care ar fi trebuit să fie încheiat în urma antecontractului respectă cei doi factori menționați la punctele 35 și 36 din prezenta hotărâre, situația este diferită în cazul acestui antecontract, care ar avea ca obiectiv încheierea unui contract de franciză în viitor și păstrarea confidențialității informațiilor cuprinse în respectivul antecontract. În plus, în lipsa unei activități reale efectuate de cocontractant, plata penalității contractuale nu poate fi calificată drept remunerație.
- 38 În măsura în care antecontractul nu impune îndeplinirea niciunui act pozitiv și nici plata unei remunerații, obligațiile care decurg din acest antecontract – în special obligația de plată a penalității contractuale – nu pot intra sub incidența noțiunii „prestare de servicii”, în sensul articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul Bruxelles Ia.
- 39 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentul întemeiat pe faptul că obligația de plată a penalității contractuale ar fi strâns legată de contractul de franciză care trebuia încheiat și în temeiul căruia ar fi posibil să se determine locul în care ar fi trebuit să fie prestate serviciile în cauză.
- 40 Astfel, un asemenea argument contravine nu numai cerinței de interpretare strictă a normelor de competență speciale prevăzute de Regulamentul Bruxelles Ia, astfel cum a fost amintită la punctul 28 din prezenta hotărâre, ci și obiectivelor de previzibilitate și de securitate juridică vizate la punctele 26 și 30 din această hotărâre.
- 41 În sfârșit, trebuie arătat că reiese din sistemul articolului 7 punctul 1 din Regulamentul Bruxelles Ia că legiuitorul Uniunii a adoptat norme de competență distincte pentru contractele de vânzare de mărfuri, precum și pentru contractele de prestare de servicii, pe de o parte, și pentru orice alt

tip de contract care nu face obiectul unor dispoziții specifice în acest regulament, pe de altă parte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punctul 42).

- 42 În această privință, trebuie amintit că articolul 7 punctul 1 litera (c) din Regulamentul Bruxelles I bis prevede că „în cazul în care nu se aplică litera (b), se aplică litera (a)”.
- 43 Or, extinderea domeniului de aplicare al articolului 7 punctul 1 litera (b) a doua liniuță din Regulamentul Bruxelles Ia, astfel încât să includă orice antecontract referitor la încheierea viitoare a unui contract de prestări de servicii, ar echivala cu eludarea intenției legiuitorului Uniunii în această privință și ar afecta efectul util al acestui articol 7 punctul 1 literele (a) și (c) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2009, Falco Privatstiftung și Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, punctul 43).
- 44 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul Bruxelles Ia trebuie interpretat în sensul că un antecontract privind încheierea în viitor a unui contract de franciză care prevede o obligație de plată a unei penalități contractuale întemeiate pe neexecutarea acestui antecontract, obligație contractuală a cărei încălcare este temeiul unei cereri în justiție, nu intră în sfera noțiunii de contract de „prestare de servicii”, în sensul acestei dispoziții. Într-un astfel de caz, competența judiciară în privința unei cereri pentru care această obligație servește drept bază se determină, în conformitate cu articolul 7 punctul 1 litera (a) din acest regulament, în raport cu locul de executare a obligației menționate.

### **Cu privire la cheltuielile de judecată**

- 45 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

**Articolul 7 punctul 1 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială**

**trebuie interpretat în sensul că**

**un antecontract privind încheierea în viitor a unui contract de franciză care prevede o obligație de plată a unei penalități contractuale întemeiate pe neexecutarea acestui antecontract, obligație contractuală a cărei încălcare este temeiul unei cereri în justiție, nu intră în sfera noțiunii de contract de „prestare de servicii”, în sensul acestei dispoziții. Într-un astfel de caz, competența judiciară în privința unei cereri pentru care această obligație servește drept bază se determină, în conformitate cu articolul 7 punctul 1 litera (a) din acest regulament, în raport cu locul de executare a obligației menționate.**

Semnături